Dosarul nr. 1r-92/2026 I instanţă
Nr. PIGD 1-25149910-05-1r-11082026 judecător Camerzan-Rotaru Ludmila

Judecătoria
Cahul Sediul Vulcănești

D E C I Z I E

13 august 2026 **mun. Comrat**

Completul de judecată al Curții de Apel Sud, sediul Comrat
în componența:

președintele ședinței, judecătorul	Hudoba Valeri
judecătorii	Cherdivara Dumitru și Colev Grigori
grefier	Nezalzova Marina
cu participarea:	
procurorului	Gîrbu Natalia
avocatului	Dandeș Veaceslav
inculpatului	Raiciu Ivan
interpretului	Miliș Natalia

examinând în ședință de judecată publică, în ordine de recurs, cererea de recurs declarată de avocatul Dandeș Veaceslav în interesele inculpatului Raiciu Ivan, împotriva încheierii Judecătoriei Cahul, sediul Vulcănești din 03 august 2026, pronunțată în cauza la demersul procurorului privind prelungirea măsurii preventive sub formă de obligarea de a nu părăsi țara în privința inculpatului

Raiciu Ivan Nicolai, născut la ***** IDNP *****, cetățean al Republicii Moldova, originar și domiciliat în *****, str. *****, nr. 1, căsătorit, are la întreținere un copil minor, neangajat în câmpul muncii, anterior nejudecat,

învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal al Republicii Moldova,

audiind raportul judecătorului Cherdivara Dumitru pe fondul cauzei, studiind materialele cauzei și audiind participanții la proces,

A C O N S T A T A T:

Potrivit rechizitoriului, inculpatul Raiciu Ivan este învinuit de faptul că, la data de 07 septembrie 2024, în jurul orei 04:00, sosind cu automobilul său în curtea unui bloc de locuințe, situat în *****, *****, conștientizând faptul că se află într-un loc public, acționând intenționat, din motive huliganice, cu obrăznicia deosebită, a inițiat un conflict cu Ivanoglo Mihail, care se afla tot acolo, în timpul căruia a început să țipe tare și să se exprime cu cuvinte obscene, totodată i-a aplicat lui Ivanoglo Mihail mai multe lovituri cu mâinile în diferite părți ale corpului, provocându-i acestuia din urmă dureri fizice.

În continuare, urmărindu-și intenția criminală de a comite acțiuni huliganice, Raiciu Ivan în mod intenționat, din motive huliganice, sfidând în mod vădit normele și regulile de comportament stabilit în societate, menite să asigure ordinea publică și inviolabilitatea persoanei, aflându-se în parcarea din curtea blocului de locuințe situat în *****, *****, pronunțând amenințări la adresa lui Ivanoglo Mihail, a tras 6 focuri de armă cu pistolul de ***** tulburând astfel, pe timp de noapte, liniștea locatarilor blocului de locuințe menționat.

În continuarea intenției sale criminale de a comite acte de huliganism, Raiciu Ivan intenționat, din motive huliganice, folosind un obiect (cuțit) cu vârf ascuțit, a cărui parte mobilă (lamă) are două muchii tăietoare, a perforat patru anvelope de pe roțile automobilului „Jaguar”, cu numărul de înmatriculare *****0, care aparți*****situat în *****, ***** ce a părăsit locul faptei.

Acțiunile lui Raiciu Ivan au fost încadrate în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, conform indicilor *Huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, care, prin conținutul*

lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, săvârşite cu încercarea aplicării armei pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății.

Cauza penală se află în examinare la Judecătoria Cahul, sediul Vulcănești.

La data de 08 octombrie 2025, prin ordonanța procurorului, față de inculpat a fost aplicată măsura preventivă sub forma obligarea de a nu părăsi țara, pe o durată de 60 de zile, până la data de 7 decembrie 2025.

Prin încheierea Judecătoriei Cahul (sediul Vulcănești) din 05 decembrie 2025, s-a dispus prelungirea în privința lui Raiciu Ivan Nicolai, măsura preventivă sub formă de **obligarea de a nu părăsi țara**, pe un termen de 60 (șaizeci) de zile, până la 05 februarie 2026, cu darea în consemn la frontieră.

Fiind contestată în ordine de recurs, prin decizia Curții de Apel Sud din 12 decembrie 2025, încheierea Judecătoriei Cahul (sediul Vulcănești) din 5 decembrie 2025 a fost menținută.

Prin încheierea Judecătoriei Cahul (sediul Vulcăneşti) din 4 februarie 2026, s-a dispus prelungirea în privința lui Raiciu Ivan Nicolai, măsura preventivă sub formă de obligarea de a nu părăsi țara, pe un termen de 60 (șaizeci) de zile, până la 06 aprilie 2026, cu darea în consemn la frontieră. Fiind contestată în ordine de recurs, a fost menținută încheierea menționată.

Prin încheierea Judecătoriei Cahul (sediul Vulcăneşti) din 02 aprilie 2026, s-a dispus prelungirea în privința lui Raiciu Ivan Nicolai, măsura preventivă sub formă de obligarea de a nu părăsi țara, pe un termen de 60 (șaizeci) de zile, până la 5 iunie 2026, cu darea în consemn la frontieră. Fiind contestată în ordine de recurs, încheierea a fost menținută.

În baza încheierii Judecătoriei Cahul (sediul Vulcăneşti) din 05 iunie 2026, s-a dispus prelungirea în privința lui Raiciu Ivan Nicolai, măsura preventivă sub formă de obligarea de a nu părăsi țara**,** pe un termen de 60 (șaizeci) de zile, până la 04 august 2026, cu darea în consemn la frontieră. Fiind contestată în ordine de recurs, încheierea a fost menținută.

La data de 22 iulie 2026, procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Selemet Alexandr a depus prin intermediul cancelariei instanței demers cu privire la prelungirea măsurii preventive sub forma obligarea de a nu părăsi țara, aplicată în privința lui Raiciu Ivan Nicolai, învinuit în săvîrşirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal.

În motivarea demersului procurorul a indicat că, inculpatului i se incriminează Faptele comiterii infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal,

huliganismul agravant, adică acțiunile intenționate care încalcă ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, săvîrşite cu încercarea aplicării armei pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății.

Procurorul indică că, sancțiunea infracțiunii respective prevede pedepasă cu închisoare de la 3 la 7 ani, fiind calificată drept infracțiune gravă, conform alin.(4) art.16 din Codul penal.

La data de 09 septembrie 2024, de către organul de urmărire penală a fost inițiată urmărirea penală nr.2024080094, în baza elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (3) din Codul penal. În cadrul urmăririi penale s-a stabilit că, la 07 septembrie 2024, în jurul orei 04:00, Raiciu Ivan Nicolae, sosind cu automobilul său în curtea unui bloc de locuințe, situat pe *****in *****, conștientizând faptul, că se află într-un loc public, acționând intenționat, din motive huliganice, cu obrăznicie deosebită, a inițiat un conflict cu Ivanoglo Mihail Ivanovici, care se afla tot acolo, în timpul căruia a început să țipe tare și să se exprime cu cuvinte obscene, totodată i-a aplicat lui Ivanoglo Mihail mai multe lovituri cu mâinile în diferite părți ale corpului, provocându-i acestuia din urmă dureri fizice. În continuare, urmărindu-și intenția criminală de a comite acțiuni huliganice, Raiciu Ivan, în mod intenționat, din motive huliganice, sfidând în mod vădit normele și regulile de comportament stabilite în societate, menite să asigure ordinea publică și inviolabilitatea persoanei, aflându-se în parcarea din curtea blocului de locuințe situat pe s**********, pronunțând amenințări la adresa lui Ivanoglo Mihail, a tras 6 (șase) focuri de armă cu pistolul de model „Beretta MOD 92FS”, seria și numărul G7 1633Z, tulburând astfel, pe timp de noapte, liniștea locatarilor blocului de locuințe menționat.

În continuarea intenției sale criminale de a comite acte de huliganism, Raiciu Ivan intenționat, din motive huliganice, folosind un obiect (cuțit) cu vârf ascuțit, a cărui parte mobilă (lamă) are două muchii tăietoare, a perforat patru anvelope de pe roțile automobilului *****, cu numărul de înmatriculare de stat GLG 510, care aparți*****nr.11 str. Rumeanțev din *****, după ce a părăsit locul faptei.

Menționează procurorului că, la 08 octombrie 2025 în privința lui Raiciu Ivan a fost emisă ordonanță de recunoaștere în calitate de învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 pe alin. (3) Codul penal.

Mai indică că, fiind audiat în calitate de învinuit, Raiciu Ivan, nu și-a recunoscut vina comiterea în infracțiunii. La data de 24 octombrie 2025, cauza penală a fost înregistrată în instanța de judecată.

Susține procurorul că, în privința inculpatului există motive rezonabile și suficiente pentru a formula o acuzație cu privire la săvârșirea infracțiunii menționate. Caracterul suficient al acuzației este demonstrat prin următoarele circumstanțe de fapt stabilite, și anume: declarațiile părții vătămate și declarațiile martorilor, care au indicat în mod direct asupra lui Raicu Ivan, menționând că acesta a săvârșit acțiunile ilegale; rezultatele cercetării la fața locului, unde au fost depistate tuburi de cartușe; rezultatele percheziției, precum și concluziile expertizei balistice, potrivit cărora tuburile de cartușe ridicate de la locul faptei au fost trase din pistolul lui Raicu Ivan.

Se indică în demers că, întrucât inculpatul Raiciu Ivan nu își recunoaște vinovăția în privința învinuirii înaintate, cauza se examinează în procedură generală, cu participarea inculpatului, care este obligat să se prezinte în fața instanței de judecată.

În acest sens, este necesar ca inculpatul să rămână sub influența măsurii preventive în forma obligației de a nu părăsi țara, pentru a asigura prezența sa la fiecare ședință de judecată și pentru a evita eventualele acte de eschivare ale inculpatului de la instanța de judecată. La moment, este necesară efectuarea cercetării judecătorești și audierea martorilor.

Susține că, în cazul prelungirii măsurii preventive sub forma obligării de a nu părăsi țara, drepturile inculpatului nu vor fi încălcate, întrucât acesta are posibilitatea de a se deplasa liber pe teritoriul Republicii Moldova. Prelungirea măsurii preventive sub forma obligării de a nu părăsi țara se impune pentru a preveni riscul eschivării inculpatului de la judecarea cauzei penale, precum și de la executarea eventualei pedepse, întrucât infracțiunea este gravă și prevede o pedeapsă severă sub formă de privare de libertate de la 3 la 7 ani. Până în prezent, partea apărării nu a depus cereri privind examinarea cauzei penale în lipsa inculpatului.

Menționează că, aplicarea și menținerea acestei măsuri are drept scop asigurarea prezentării inculpatului la toate ședințele de judecată, respectarea obligațiilor procesuale, precum și desfășurarea procesului penal într-un termen rezonabil, fără tergiversări nejustificate. Aplicarea unei alte măsuri pentru asigurarea prezentării inculpatului nu este posibilă, deoarece o măsură mai puțin

restrictivă nu va putea garanta comportamentul procesual corespunzător al acestuia și prezența sa obligatorie în fața instanței de judecată.

Susține că, ținând cont de circumstanțele cauzei și etapa examinării judecătorești, există riscul real ca inculpatul să se eschiveze de la prezentarea în ședințele de judecată, să părăsească teritoriul Republicii Moldova sau să întreprindă acțiuni orientate spre tergiversarea examinării cauzei penale. Din aceste considerente, menținerea măsurii aplicate este necesară pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal și înfăptuirii justiției.

Consideră că, în prezent, rămâne necesitatea, precum și temeiurile pentru prelungirea măsurii preventive obligarea de a nu părăsi țara față de inculpatul Raiciu Ivan.

Prin încheierea judecătoriei Cahul, sediul Vulcănești din 03 august 2026 s-a admis demersul procurorului în Procuratura UTA Găgăuzia, Selemet Alexandr cu privire la prelungirea măsurii preventive obligarea de a nu părăsi țara, pe un termen de 60 (șaizeci) de zile, în privința lui Raiciu Ivan Nicolai.

S-a prelungit în privința lui Raiciu Ivan Nicolai măsura preventivă sub formă de obligarea de a nu părăsi țara, pe un termen de 60 (șaizeci) de zile, care va fi însoțită de următoarele obligații:

- de a nu părăsi țara fără încuviințarea instanței de judecată;
- să comunice instanței de judecată orice schimbare de domiciliu;
- să se prezinte la instanța de judecată ori de cîte ori este citat.

Termenul măsurii preventive obligarea de a nu părăsi țara, aplicată prin prezenta încheiere în privința lui Raiciu Ivan Nicolai, s-a dispus a fi calculat de la data de 4 august 2026 și până la 3 octombrie 2026, cu darea în consemn la frontieră.

Controlul executării prezentei încheieri s-a pus pe seama organului afacerilor interne de la domiciliul inculpatului Raiciu Ivan Nicolai, care va efectua controlul asupra respectării de către ultima a obligaților stabilite de instanța de judecată. (f.d.35-40, vol.2)

La data de 06 august 2026, avocatul Dandeș Veaceslav în interesele inculpatului Raiciu Ivan a declarat recurs împotriva încheierii instanței de fond, prin care a solicitat: admiterea recursului; casarea totală a încheierii judecătoriei Cahul, sediul Vulcănești din 03 august 2026, reexaminarea cauzei cu emiterea unei noi hotărâri prin care respinge demersul procurorului ca fiind inadmisibil și

neîntemeiat, și a aplica doar măsura de la art. 197 alin. (1) pct. 1) CPP sub forma obligației de a se prezenta. (f.d.1-12, vol.2)

În recursul înaintat, avocatul a indicat că, la orice etapă a judecării cauzei, până la pronunțarea hotărârii asupra fondului cauzei, instanța, din oficiu sau la cererea părților și ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului. O nouă cerere de aplicare, înlocuire sau revocare a măsurii preventive poate fi depusă dacă au apărut temeiuri pentru aceasta, dar nu mai devreme decât peste o lună după ce încheierea precedentă privind această chestiune a intrat în vigoare sau dacă nu au intervenit noi împrejurări care condiționează noua cerere.

Atrage atenția că aplicarea prevederilor art.329 alin.(1) CPP în sensul lipsei procedurii reglementate de prelungire a măsurii preventive neprivative de libertate la etapa examinării în fond, adică la inadmisibilitatea demersului procurorului, fiind o normă de procedură existentă și unica normă aplicabilă în astfel de proceduri. Și deoarece instanța de fond nu s-a expus asupra acestui capăt de cerere, deja în ordine de recurs, solicităm o soluție motivată și argumentată cu privire la întrebarea ridicată a inadmisibilității demersului procurorului.

Susține că, în textul demersului și-a încheierii instanței, nu sunt indicate motivele concrete ale actualității și necesității aplicării în continuare în privința lui Raiciu Ivan a unei astfel de măsuri preventive.

Consideră că, încheierea din 03.08.2026 este o simplă reproducere a demersului procurorului și chiar o reproducere a încheierilor instanței din 05.12.2025, 04.02.2026 și 02.04.2026, 05.06.2026.

Partea apărării indică că din motiv că cauza penală a fost începută la data de 09 septembrie 2024, în fapt la Raiciu Ivan la 12 septembrie 2024 a fost realizată percheziția, și la 24.10.2025 cauza penală a fost înregistrată în instanță cu rechizitoriu, prima ședință de judecată a fost stabilită către data de 22 ianuarie 2025, între timp procurorul a depus demers de prelungire a măsurii preventive iar instanța a stabilit o ședință de judecată pentru 05 decembrie 2025 doar pentru examinarea demersului cu privire la măsura preventivă, iar ulterior la data de 22 ianuarie 2026 a avut loc ședința de pregătire când a fost examinată plângerea apărării față de ordonanța de înlăturare a avocatului în proces, iar pentru data de 29 ianuarie 2026 a fost stabilită ședința de deliberare și pronunțare pe marginea plângerii examinate, iar ulterior, partea apărării a depus referință, și cererea cu privire la lista probelor, și cerere de restituire a bunurilor care nu sunt corpuri

delicte, precum și procurorul a solicitat amânarea ședinței de pregătire pentru completarea listei probelor, ca apoi să depună nu numai completarea listei probelor, dar și cerere de recunoaștere de către instanță a obiectelor în calitate de probe, respectiv la toate ședințele Raiciu Ivan s-a prezentat la toate ședințele, astfel, în privința actualității și necesității aplicării măsurii preventive în genere nu există nici un temei, argument, și probe.

Menționează că, motivele procurorului și concluzia instanței că există riscul eventual de a se eschiva la prezentarea în ședința de judecată, sunt pur declarative. La demers nu au fost anexate probe în acest sens, cum nici pe text nu se aduce argumentare, astfel, acest temei nu este în nici un fel motivat și nu sunt probate, de oarece în această secțiune a demersului și a încheierii instanței, sunt redate formulări șablonate.

Consideră că, procurorul face concluzii fără să facă trimitere la probe, și face doar presupuneri, pe când astfel de risc în calitate de condiție pentru argumentarea aplicării măsurii preventive sub formă de obligație de nepărăsire a țării, trebuie să fie demonstrate, în baza probelor bazate pe fapte.

Indică că, în privința lui Raiciu Ivan la etapa urmăririi penale la 16.09.2024 prin ordonanța procurorului a fost aplicată măsura preventivă sub formă de obligație de nepărăsire a țării pe un termen de 60 de zile. Această ordonanță a fost contestată însă a fost menţinută de judecătorul de instrucție. Ulterior la expirarea acesteia, măsura preventivă nu a fost prelungită și astfel, prelungirea actualmente a măsurii preventive este una repetativă fără a avea care-va temei și probe actuale.

Procurorul a invocat riscul că inculpatul ar putea să se ascundă de instanța de judecată, însă anume procurorului îi revine obligația să dovedească în fiecare caz existența și seriozitatea riscului invocat. Cu referire la riscul că inculpatul ar putea să se ascundă de instanța de judecată, fiind motivat în principal prin severitatea pedepsei pe care o riscă inculpatul și faptul că nu recunoaște vina, instanța menționează că, deși severitatea sancțiunii reprezintă un element important în evaluarea riscului eschivării, ea nu poate justifica prin sine arestarea. Riscul eschivării trebuie evaluat luând în considerație mai mulți factori care au legătură cu: caracterul persoanei, valorile sale morale, locuința sa, ocupația sa, bunurile sale, legăturile familiale și cu toate tipurile de legături cu statul în care el este acuzat. Riscul aplicării unei sancțiuni severe și temeinicia probelor pot fi relevante, dar nu sunt, prin sine, decisive, iar posibilitatea obținerii garanțiilor poate fi folosită pentru a înlătura orice risc.

Susține că, așa numita motivare a demersului procurorului și a încheierii instanței este una cu caracter de presupunere, fără a se baza în mod obiectiv pe probe.

Menționează că, în cadrul ședinței de judecată, a fost constatat că în perioada urmării penală din partea lui Raiciu Ivan, și nici în perioada examinării cauzei în instanță nu au fost admise încălcări ceea ce demonstrează că nu există acțiuni negative și astfel, nici nu există o actualitate și necesitate în menținerea a unei astfel, de măsuri.

Consideră că, instanța a realizat concluzii unipersonale, care nu se regăsesc nici în demersul procurorului și din lipsa de probe în susținerea demersului, în genere nu este clară modalitatea prin care s-a ajuns la astfel, de concluzii și argumente. Așa numita motivare a instanței este pe de o parte una cu caracter de presupunere, iar de altă parte, motivare care depășește cadrul și motivarea demersului, ceea ce este inadmisibil, ca instanța fără să fie aduse care-va probe, argumentare și motivare, adică doar formal în baza unui demers, să vină cu o încheiere în care de sinestătător să invoce concluzii asupra necesității admiterii demersului procurorului. Indică că, încheierea instanţei este una neclară și chiar contradictorie.

Susține că, aceiași încheiere instanța face două concluzii care se contrazic, ori sintagma „*ar fi putut săvârşi fapta incriminată*” reprezintă o limită concluzivă pentru instanță care nu are dreptul procesual de a se expune asupra vinovăției/săvârșirii faptei incriminate de persoana față de care cauza este remisă în instanță decât odată cu sentința pe caz, iar sintagma „*materialele cauzei penale, atestă bănuiala rezonabilă că, anume inculpatul a comis fapta imputată*”, deja reprezintă o concluzie acuzatorie nepermisă, deoarece depășește limitele bănuielii rezonabile și încalcă principiul prezumpției de nevinovăție, deoarece materialele cauzei, sunt probe declarate administrate de organul de urmărire penală și procuror invocate conform rechizitoriului, probe care nu au fost cercetate în mod contradictoriu, obiectiv și sub toate aspectele, respectiv, nu există nici un drept procesual al instanței a face concluzii afirmative acuzatorii de acest gen, respectiv, în coraport cu următoarele concluzii ale instanței cu privire la pedeapsa pentru fapta dată care este una strict privativă de libertate, duce doar la o singură concluzie că instanța la mod practic a realizat afirmația asupra fondului cauzei, față de Raiciu Ivan, că a săvârşit fapta imputată probată prin materialele cauzei și urmează să ispășească pedeapsă, soluție care nu se încadrează în explicațiile CSJ

cu privire la măsura preventivă, ori limitele sintagmelor utilizabile față de bănuiala rezonabilă se rezumă doar la „*ar fi putut săvârși fapta incriminată*” iar depășirea acesteia reprezintă o ingerință de prezumția de nevinovăție, și examinarea obiectivă doar în baza probelor a întrebării cu privire la măsura preventivă.

Indică că, încă o concluzie contradictorie a instanței o reprezintă concluzia cu privire „temeinicia bănuielii săvârșirii infracțiunii imputate a făcut obiectul controlului judecătoresc în instanța ierarhic superioară”. Însă instanța nu face referire concret la soluție ierarhic superioară pe care o menționează supra, din care motiv această concluzie este una neclară și nemotivată, ori părțile procesului nu trebuie să-și caute singuri motivarea - probarea avută în vedere de instanță, ci instanța este obligată să emită o soluție, motivată, obiectivă și legală, iar textul soluției urmează a fi clar și expus în ordine consecutivă și logică fără a lăsa loc de omisiuni sau interpretări.

Consideră că, aceste aspecte, nu pot fin mențiune în calitate de soluție judecătorească și urmează a fi sancționate prin casare integrală cu rejudecarea cauzei și dispunerea respingerii demersului ca nemotivat. Mai mult ca atât încheierea instanţei este una neclară și chiar contradictorie, și nu este clar care sunt circumstanțele avute în vedere de instanță la prelungirea măsurii preventive.

Indică că, instanța a omis a învedera că cauza penală dată a fost înregistrată în instanță la data de 24 octombrie 2025, respectiv, la mod practic, în toată această perioadă (mai mult de 9 luni) în afara unei examinări judecătorești a cauzei penale, față de Raiciu Ivan sunt impuse limitări care nu se corelează nici într-un fel cu concluzia că această limitare va asigura prezentarea lui Raiciu Ivan la examinarea cauzei.

Consideră că, instanța era obligată a examina întrebarea cu privire la actualitatea și necesitatea acestei măsuri în coraport cu mersul cauzei și probele comportamentului părților, și posibilitatea aplicării unei alte măsuri de asigurare a prezenței pe caz.

Cauza a parvenit pentru examinare la Curtea de Apel Sud la data de 11 august 2026.

În cadrul şedinţei de judecată a instanței de recurs avocatul Dandeș Veaceslav acționând în interesele lui Raiciu Ivan a solicitat admiterea cererii de recurs.

Menționează că legea nu prevede dreptul de prelungire, prevede numai dreptul de aplicare, înlocuire și revocare, astfel consideră că demersul procurorului urmează a fi respins ca inadmisibil.

Indică că demersul procurorului se bazează doar pe un presupus risc. Probe la caz nu au fost prezentate. Raiciu Ivan s-a prezentat la toate ședințele de judecată, precum și la toate solicitările de examinare la etapa urmăririi penale.

Susține că, la caz, este aplicabil art. 78 alin. (3), potrivit căruia instanța poate prelungi măsura preventivă. La art. 329 alin. (1) CPP, scrie că, la examinarea cauzei privind măsurile preventive, nu există dreptul de prelungire.

Consideră că la caz, sunt două norme de procedură penală care sunt contradictorii, adică creează un paralelism juridic. Când îi convine procurorului, face trimitere la art. 78 alin. (3), iar instanța aplică și dispune prelungirea. Când nu-i convine procurorului recursul, instanța spune că recursul este inadmisibil, iar procurorul solicită declararea recursului ca inadmisibil, cu trimitere la art. 329 alin. (2).

Menționează că cererea de recurs este întemeiată, iar procurorul nu avea dreptul să solicite un demers de prelungire a măsurii preventive neprivative de libertate. Or, art. 329 alin. (1) CPP nici nu-i confirmă acest drept, iar pe fond nu a fost prezentată nicio probă.

Consideră că, demersul este unul formal, cu caracter abstract, fără a fi adusă nici o probă, iar procurorul chiar și-a contrazis propriul demers prin răspunsurile date în instanță, că nu are nicio probă cu privire la încălcări și la faptul că inculpatul nu se va prezenta. Este doar o presupunere, reieșind din gravitatea infracțiunii incriminate. Gravitatea infracțiunii incriminate, chiar la etapa judecării cauzei, nu este suficientă pentru aplicarea, cu atât mai mult pentru prelungirea, unei măsuri preventive, indiferent dacă este privativă sau neprivativă de libertate.

Astfel, solicită admiterea cererii de recurs, reexaminarea și casarea integrală a încheierii din 03 august 2026, precum și reexaminarea demersului procurorului, cu respingerea acestuia.

Inculpatul Raiciu Ivan în cadrul ședinței de judecată a instanței de recurs, a declarat că susține recursul înaintat și poziția avocatului care îi apără interesele.

Procurorul Gîrbu Natalia în cadrul ședinței instanței de recurs a declarat că încheierea primei instanțe din 03 august 2026 este legală și instanța corect a ajuns la concluzia temeiniciei argumentelor, motivelor și cerințelor înaintate de către

procuror. A fost dispusă prelungirea măsurii preventive în privința inculpatului, obligația de a nu părăsi țara pe un termen de 60 de zile.

Din aceste considerente, solicită ca recursul declarat de avocat să fie respins ca neîntemeiat.

La data de 13 august 2026, prin încheierea Curții de Apel Sud, sediul Comrat, cererea avocatului Dandeș Veaceslav în interesele inculpatului Raiciu Ivan privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, în legătură cu examinarea recursului împotriva încheierii judecătoriei Cahul, sediul Vulcănești din 03.08.2026 privind aplicarea măsurii preventive sub formă de obligare de a nu părăsi țara în cadrul examinării cauzei penale în privința lui Raiciu Ivan Nicolai, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, s-a respins.

Verificând legalitatea încheierii contestate şi temeinicia cerinţelor formulate în recursul înaintat, în raport cu materialele puse la dispoziţia instanţei de recurs pentru soluţionarea cauzei, audiind opiniile participanţilor la proces, Completul de judecată conchide că recursul declarat împotriva încheierii judecătoriei Cahul, sediul Vulcănești din 03 august 2026, urmează a fi respins, din următoarele motive.

Conform art. 329 Cod de procedură penală, *(1) La orice etapă a judecării cauzei, până la pronunţarea hotărârii asupra fondului cauzei, instanţa, din oficiu sau la cererea părţilor şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună* ***aplicarea, înlocuirea sau revocarea*** *măsurii preventive aplicate inculpatului. O nouă cerere de aplicare, înlocuire sau revocare a măsurii preventive poate fi depusă dacă au apărut temeiuri pentru aceasta, dar nu mai devreme decât peste o lună după ce încheierea precedentă privind această chestiune a intrat în vigoare sau dacă nu au intervenit noi împrejurări care condiţionează noua cerere. (1[1]) În cazul în care inculpatului îi este aplicată măsura arestului preventiv, judecarea cauzei penale se desfăşoară în mod preferenţial şi în regim de urgenţă. (2) Hotărârile instanţei privind aplicarea, neaplicarea, revocarea sau înlocuirea arestării preventive ori a arestării la domiciliu, privind prelungirea sau refuzul de a prelungi durata acesteia, precum şi cele privind aplicarea liberării provizorii sau refuzul liberării provizorii pot fi atacate cu recurs în termen de 3 zile, în instanţa ierarhic superioară, care se judecă conform prevederilor art.311 şi 312, aplicate în mod corespunzător.*

Potrivit art. 312 alin. (1) Cod de procedură penală, *controlul judiciar al*

legalităţii încheierii judecătorului de instrucţie privind măsurile preventive aplicate şi prelungirea duratei lor, adoptate în condiţiile art. 308-310, se efectuează de către instanţa judecătorească ierarhic superioară într-un complet format din 3 judecători.

Conform art. 312 alin. (5) Cod de procedură penală, *în urma controlului judiciar efectuat, instanţa de recurs pronunţă una din următoarele decizii:*

1) admite recursul prin:

a) anularea măsurii preventive dispuse de judecătorul de instrucţie sau anularea prelungirii duratei acesteia şi, dacă este cazul, eliberarea persoanei de sub arest;

b) aplicarea măsurii preventive respective care a fost respinsă de judecătorul de instrucţie, cu eliberarea mandatului de arestare ori de prelungire a arestării, sau aplicarea unei alte măsuri preventive, la alegerea instanţei de recurs, însă nu mai aspră decât cea solicitată în demersul procurorului, sau cu prelungirea duratei măsurii respective;

2) respinge recursul.

La caz, Completul consideră că sunt temeiuri de aplicare a prevederilor art. 312 alin. (5) pct. 2) Cod de procedură penală – ***respingerea recursului***.

Circumstanțe care permit respingerea recursului și menținerea încheierii judecătoriei Cahul, sediul Vulcănești din 03 august 2026 privind admiterea demersului procurorului de prelungire a măsurii preventive – ***obligarea de a nu părăsi țara***, în privința lui Raiciu Ivan, cu eliberarea mandatului judecătoresc în sensul dat, au fost stabilite și constau în următoarele.

În argumentarea soluţiei adoptate, Completul de judecată ţine să menționeze că, potrivit art. 1 alin. (2) Cod de procedură penală, *procesul penal are ca scop protejarea persoanei, societăţii şi statului de infracţiuni, precum şi protejarea persoanei şi societăţii de faptele ilegale ale persoanelor cu funcţii de răspundere în activitatea lor legată de cercetarea infracţiunilor presupuse sau săvîrşite, astfel ca orice persoană care a săvârşit o infracţiune să fie pedepsită potrivit vinovăţiei sale şi nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală şi condamnată*.

Conform art. 175 alin. (1)-(2) Cod de procedură penală, *măsurile cu caracter de constrîngere prin care bănuitul, învinuitul, inculpatul este împiedicat să întreprindă anumite acţiuni negative asupra desfăşurării procesului penal, securităţii şi ordinii publice sau asupra asigurării executării sentinţei constituie*

măsuri preventive. Măsurile preventive sînt orientate spre a asigura buna desfăşurare a procesului penal sau a împiedica bănuitul, învinuitul, inculpatul să se ascundă de urmărirea penală sau de judecată, spre aceea ca ei să nu împiedice stabilirea adevărului ori spre asigurarea de către instanţă a executării sentinţei.

Potrivit prevederilor art. 176 alin. (1) Cod de procedură penală, *măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror, din oficiu ori la propunerea organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanţa de judecată numai în cazurile în care există suficiente temeiuri rezonabile, susţinute prin probe, de a presupune că bănuitul, învinuitul, inculpatul ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanţă, să exercite presiune asupra martorilor, să nimicească sau să deterioreze mijloacele de probă sau să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal, să săvîrşească alte infracţiuni ori că punerea în libertate a acestuia va cauza dezordine publică. De asemenea, ele pot fi aplicate de către instanţă pentru asigurarea executării sentinţei.*

Conform prevederilor art. 185 alin. (1)-(3) Cod de procedură penală, *(1) Obligarea de a nu părăsi localitatea constă în îndatorirea impusă în scris bănuitului, învinuitului, inculpatului de către procuror sau, după caz, de instanţa de judecată de a se afla la dispoziţia organului de urmărire penală sau a instanţei, de a nu părăsi localitatea, în care domiciliază permanent sau temporar, fără încuviinţarea procurorului sau a instanţei, de a nu se ascunde de procuror sau instanţă, de a nu împiedica urmărirea penală şi judecarea cauzei, de a se prezenta la citarea organului de urmărire penală şi a instanţei de judecată şi de a le comunica acestora despre schimbarea domiciliului.*

(2) Obligarea de a nu părăsi ţara constă în îndatorirea impusă bănuitului, învinuitului, inculpatului de către procuror sau de instanţa de judecată de a nu părăsi ţara fără încuviinţarea organului care a dispus această măsură, precum şi în îndeplinirea altor obligaţii prevăzute la alin.(1).

*(3) Durata măsurilor preventive prevăzute la alin.(1) şi (2) nu poate depăşi 60 de zile şi, după caz, **poate fi prelungită doar motivat**. Prelungirea se dispune de către procuror sau de către instanţa de judecată şi fiecare prelungire nu poate depăşi 60 de zile*.

Reieșind din prevederile legislației procesual penale enunțate supra, Completul reține că, măsura preventivă poate fi prelungită doar dacă au fost

stabilite următoarele condiții: există suficiente temeiuri rezonabile, susținute prin probe, de a presupune că bănuitul, învinuitul, inculpatul ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanţă, să exercite presiune asupra martorilor, să nimicească sau să deterioreze mijloacele de probă sau să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal, să săvârșească alte infracţiuni ori că punerea în libertate a acestuia va cauza dezordine publică. De asemenea, ele pot fi aplicate de către instanţă pentru asigurarea executării sentinţei.

Reieșind din normele legale citate supra, Completul de judecată constată că, la examinarea demersului procurorului privind prelungirea măsurii preventive sub forma obligării de a nu părăsi țara, prima instanță a aplicat în mod corespunzător normele procesual-penale incidente.

După cum reiese din cauza dedusă judecății, lui Raiciu Ivan i-a fost înaintată învinuirea în săvârşirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, care conform art. 16 Cod penal, se atribuie la categoria ***infracțiunilor grave***, pentru care sancțiunea prevăzută este una exclusivă sub formă de închisoare – de la ***3 la 7 ani.***

Subsecvent, Completul de judecată constată că, prima instanţă a examinat demersul procurorului în raport cu condiţiile prevăzute de legislaţia procesual-penală pentru prelungirea măsurii preventive şi a apreciat atât existenţa bănuielii rezonabile, cât şi riscurile invocate de acuzare, precum şi suficienţa măsurii preventive vizate în raport cu circumstanţele concrete ale cauzei. Din încheierea contestată rezultă că instanţa de fond a analizat distinct ***riscul eschivării de la instanţa de judecată*** *(riscul că inculpatul ar putea să se ascundă de instanța de judecată)*.

În ceea ce priveşte existenţa bănuielii rezonabile, Completul de judecată constată că argumentul apărării potrivit căruia prima instanţă ar fi depăşit limitele admisibile ale examinării unei măsuri preventive, prin concluzia că materialele cauzei atestă existenţa unei bănuieli rezonabile privind comiterea infracţiunii imputate, este nefondat.

Or, din conţinutul încheierii contestate rezultă că prima instanţă nu a soluţionat chestiunea vinovăţiei inculpatului şi nu a stabilit că acesta a săvârşit infracţiunea imputată în sensul unei concluzii definitive asupra fondului acuzaţiei. Utilizarea formulei potrivit căreia inculpatul „*ar fi putut săvârşi fapta incriminată*” relevă tocmai caracterul provizoriu al evaluării efectuate, propriu

etapei procesuale la care se verifică legalitatea şi necesitatea unei măsuri preventive.

Bănuiala rezonabilă constituie o condiţie procesuală distinctă de stabilirea vinovăţiei şi presupune existenţa unor date de fapt care, apreciate obiectiv, sunt de natură să justifice presupunerea că persoana vizată ar fi putut săvârşi fapta imputată. La această etapă, instanţa nu este chemată să stabilească dacă probele acuzării sunt suficiente pentru pronunţarea unei condamnări, ci doar dacă există o bază factuală obiectivă pentru continuarea procedurii penale în condiţiile aplicării măsurii preventive.

La caz, această condiţie nu a fost dedusă din simpla formulare a acuzaţiei din rechizitoriu. Prima instanţă a făcut referire la cumulul materialelor administrate în cauza penală, inclusiv la declaraţiile părţii vătămate şi ale martorilor, rezultatele cercetării la faţa locului, rezultatele percheziţiei şi concluziile expertizei balistice, împrejurări invocate de procuror şi avute în vedere la aprecierea existenţei bănuielii rezonabile. Aceste date, privite în ansamblu, sunt suficiente pentru nivelul de probatoriu necesar la această etapă procesuală, fără ca prin aceasta să fie anticipată soluţia asupra fondului acuzaţiei.

Prin urmare, referirea instanţei de fond la existenţa bănuielii rezonabile nu poate fi interpretată ca o constatare definitivă a vinovăţiei inculpatului. Eventuala apreciere a probelor sub aspectul forţei lor probante, contradictorialităţii şi aptitudinii de a fundamenta o eventuală soluţie de condamnare sau achitare urmează a fi realizată de instanţa care examinează cauza penală în fond, după cercetarea nemijlocită a acestora.

Astfel, referitor la *riscul că inculpatul ar putea să se ascundă de instanţa de judecată*, Completul constată că acesta a fost invocat în mod expres de procuror și a constituit unul dintre temeiurile avute în vedere de instanța de fond la prelungirea măsurii preventive.

Cu privire la acest risc, Completul de judecată nu poate primi argumentul apărării potrivit căruia simpla prezentare a inculpatului la şedinţele de judecată desfăşurate anterior ar exclude, prin ea însăşi, existenţa *riscului de eschivare* pentru perioada următoare. Conduita procesuală anterioară reprezintă un element relevant al evaluării, însă nu are caracter decisiv şi nu înlătură obligaţia instanţei de a aprecia dacă, la momentul examinării demersului, există în continuare circumstanţe care justifică menţinerea măsurii preventive.

În cauza de faţă, inculpatului îi este imputată săvârşirea unei infracţiuni grave, prevăzută de art. 287 alin. (3) Cod penal, pentru care legea stabileşte pedeapsa cu închisoarea de la 3 la 7 ani. Severitatea sancţiunii posibile nu poate constitui, în mod singular, temei suficient pentru concluzia existenţei riscului de eschivare, însă reprezintă un factor obiectiv care urmează a fi examinat împreună cu celelalte circumstanţe individuale ale persoanei şi ale cauzei.

În acest context, instanţa de recurs ia în considerare faptul că Raiciu Ivan este cetăţean al Republicii Moldova, are domiciliul stabil în *****, este căsătorit şi are un copil minor la întreţinere. Aceste circumstanţe constituie legături efective cu statul şi pledează în favoarea stabilităţii sale, însă nu sunt suficiente, în condiţiile concrete ale cauzei, pentru a exclude în mod categoric posibilitatea eschivării. Totodată, inculpatul nu este angajat în câmpul muncii, împrejurare care, coroborată cu natura şi gravitatea acuzaţiei, este relevantă pentru evaluarea riscului invocat.

Un element deosebit de important îl constituie şi etapa procesuală în care a fost solicitată prelungirea măsurii. Cauza penală se află în examinare judiciară, iar inculpatul urmează să participe la cercetarea judecătorească şi la examinarea nemijlocită a probelor. Prin urmare, obligaţia de a se prezenta în faţa instanţei nu este una eventuală, ci reprezintă o obligaţie procesuală actuală, a cărei executare trebuie asigurată pe durata desfăşurării procesului.

Faptul că, până la momentul examinării demersului, inculpatul s-a prezentat la ședințele la care a fost citat şi nu a încălcat obligaţiile impuse anterior constituie o circumstanţă favorabilă acestuia, pe care instanţa de recurs o are în vedere. Totuşi, această conduită nu transformă riscul în unul inexistent, deoarece măsura preventivă este instituită tocmai pentru a preveni producerea unui comportament procesual prejudiciabil, iar nu pentru a reacţiona numai după ce eschivarea s-a produs.

Prin urmare, aprecierea riscului nu poate fi redusă nici la gravitatea abstractă a infracţiunii, nici la conduita anterioară a inculpatului, ci trebuie realizată prin coroborarea tuturor circumstanţelor relevante. În speţă, cumulul acestora permite concluzia că riscul invocat de procuror nu are un caracter pur ipotetic şi că, la momentul examinării demersului, există suficiente motive pentru menţinerea unei măsuri preventive apte să asigure prezentarea inculpatului în faţa instanţei.

În ceea ce priveşte susţinerea apărării referitoare la posibilitatea aplicării unei măsuri mai puţin restrictive, Completul de judecată constată că nici acest

argument nu justifică casarea încheierii contestate. Scopul măsurii preventive nu este de a sancţiona conduita inculpatului, ci de a asigura desfăşurarea corespunzătoare a procesului penal şi prezenţa acestuia la realizarea actelor procesuale pentru care participarea sa este necesară.

Obligaţia de a se prezenta la citarea instanţei constituie, prin natura sa, o obligaţie procesuală care nu oferă acelaşi nivel de control asupra deplasării persoanei precum obligarea de a nu părăsi ţara, însoţită de darea în consemn la frontieră. În condiţiile în care riscul analizat priveşte inclusiv posibilitatea părăsirii teritoriului Republicii Moldova, măsura propusă de apărare nu este aptă, prin ea însăşi, să înlăture în mod efectiv acest risc.

În acelaşi timp, măsura dispusă în privinţa inculpatului nu presupune privarea de libertate şi nu îl împiedică să se deplaseze pe teritoriul Republicii Moldova. Restricţia este circumscrisă părăsirii ţării fără încuviinţarea instanței de judecată şi este însoţită de obligaţii procesuale determinate, astfel încât ingerinţa în exercitarea drepturilor inculpatului este limitată la ceea ce este necesar pentru atingerea scopului procesual urmărit.

În aceste condiţii, prelungirea obligării de a nu părăsi ţara apare ca o măsură proporţională cu scopul urmărit şi cu circumstanţele concrete ale cauzei. Nu rezultă că prima instanţă ar fi aplicat o măsură excesivă în raport cu riscul identificat, iar apărarea nu a prezentat elemente obiective care să demonstreze că simpla obligaţie de prezentare ar asigura în aceeaşi măsură prezenţa inculpatului şi buna desfăşurare a procesului penal.

Nu poate fi reținută nici susţinerea recurentului potrivit căreia demersul procurorului ar fi inadmisibil pentru motivul că art. 329 alin. (1) Cod de procedură penală nu utilizează în mod expres termenul „prelungire” în raport cu măsurile preventive aplicate inculpatului la etapa judecării cauzei.

Interpretarea acestei norme nu poate fi realizată în mod izolat, prin desprinderea sintagmei „aplicarea, înlocuirea sau revocarea” de ansamblul reglementării referitoare la măsurile preventive. Art. 329 alin. (1) stabileşte competenţa instanţei, la orice etapă a judecării cauzei până la pronunţarea hotărârii asupra fondului, de a interveni asupra măsurii preventive aplicate inculpatului, în timp ce art. 178 alin. (3) reglementează în mod expres durata măsurilor preventive prevăzute la alin. (1) şi (2) ale aceluiaşi articol şi prevede

posibilitatea prelungirii motivate a acestora, fiecare prelungire neputând depăşi 60 de zile.

Or, obligarea de a nu părăsi ţara este reglementată de art. 178 alin. (2) Cod de procedură penală, iar durata şi posibilitatea prelungirii acesteia sunt stabilite de alin. (3) al aceluiaşi articol. Prin urmare, existenţa competenţei instanţei de a dispune prelungirea unei asemenea măsuri la etapa judecării cauzei rezultă din coroborarea normelor menţionate, iar nu exclusiv din formularea art. 329 alin. (1).

În caz contrar, s-ar ajunge la concluzia că, după expirarea termenului unei măsuri preventive neprivative de libertate aplicate în cursul judecării cauzei, instanţa ar fi lipsită de posibilitatea de a o prelungi, indiferent de persistenţa riscurilor procesuale, deşi aceeaşi măsură este prevăzută de lege şi durata ei este expres susceptibilă de prelungire. O asemenea interpretare ar lipsi de efect juridic dispoziţia art. 178 alin. (3) şi nu corespunde finalităţii reglementării măsurilor preventive.

Nici argumentele apărării la pretinsul paralelism dintre art. 78 alin. (3) şi art. 329 alin. (1) Cod de procedură penală nu schimbă această concluzie. În lipsa unei dispoziţii legale care să excludă aplicarea art. 178 alin. (3) în etapa judecării cauzei, norma care reglementează durata şi prelungirea concretă a măsurii preventive trebuie aplicată în coroborare cu norma procedurală care stabileşte competenţa instanţei de a dispune măsuri preventive în această etapă.

Prin urmare, demersul procurorului din 22 iulie 2026, formulat anterior expirării termenului măsurii preventive stabilite prin încheierea din 05 iunie 2026, nu poate fi calificat drept inadmisibil exclusiv pentru faptul că art. 329 alin. (1) nu repetă expres termenul „prelungire”. Prima instanţă a fost competentă să examineze necesitatea prelungirii măsurii, iar concluzia acesteia cu privire la admisibilitatea demersului este legală.

Completul instanței de recurs stabilește că, nu pot fi reținute nici alegaţiile apărării potrivit căror prelungirea măsurii preventive ar avea un caracter pur repetitiv, în lipsa unor încălcări anterioare din partea inculpatului. Caracterul preventiv al măsurii presupune evaluarea riscurilor existente la momentul soluţionării demersului, iar lipsa unei încălcări anterioare nu constituie o condiţie pentru instituirea sau menţinerea acesteia.

Prin urmare, Completul de judecată constată că încheierea contestată este legală şi întemeiată sub aspectul condiţiilor care justifică prelungirea măsurii

preventive sub forma obligării de a nu părăsi ţara inclusiv obligațiile stabilite față de inculpat. Prima instanţă a stabilit existenţa cadrului legal pentru aplicarea şi prelungirea măsurii, a apreciat existenţa bănuielii rezonabile fără a anticipa soluţionarea fondului acuzaţiei, a identificat riscul eschivării inculpatului de la instanţa de judecată şi a examinat necesitatea menţinerii măsurii prin raportare la circumstanţele concrete ale cauzei.

Argumentele recurentului, deşi contestă atât temeiul juridic al demersului procurorului, cât şi actualitatea şi necesitatea măsurii preventive, nu relevă existenţa unei erori de drept sau de fapt care să afecteze legalitatea încheierii. Faptul că inculpatul a respectat anterior obligaţiile impuse şi s-a prezentat la şedinţele de judecată reprezintă circumstanţe favorabile acestuia, dar nu sunt suficiente pentru a exclude riscul identificat, în condiţiile în care cauza penală continuă să fie examinată, iar măsura contestată nu presupune privarea de libertate, ci urmăreşte asigurarea prezenţei inculpatului şi împiedicarea părăsirii teritoriului Republicii Moldova fără încuviințarea instanţei.

Astfel, ținând cont de circumstanțele cauzei, instanța de recurs reiterează, că motivele invocate în recurs nu sunt de natură să răstoarne concluziile primei instanţe şi nu justifică anularea sau modificarea încheierii din 03 august 2026, ceia ce ca urmare condiționează respingerea recursului înaintat cu menținerea încheierii instanței de fond, ca fiind una întemeiată și legală.

În conformitate cu prevederile art. art. 311-312, 329 Cod de procedură penală al RM, Completul de judecată

D E C I D E:

Se respinge recursul declarat de avocatul Dandeș Veaceslav în interesele inculpatului Raiciu Ivan, împotriva Încheierii Judecătoriei Cahul, sediul Vulcănești din 03 august 2026, pronunțată în cauza la demersul procurorului privind prelungirea măsurii preventive sub formă de obligarea de a nu părăsi țara în privința inculpatului Raiciu Ivan Nicolai, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecător: Judecător: Judecător:

HUDOBA Valeri CHERDIVARA Dumitru COLEV Grigori